

Mészöly Ágnes

RÓKABÉRC

Mészöly Ágnes

RÓKABÉRC

Szabó Ágota esetei 1.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

Copyright © Mészöly Ágnes, 2018, 2026

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Az alaprajzot
KISS GERGELY
készítette

ISBN 978 615 104 132 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Ahogy múlik az idő, egyre inkább megnyugtатnak a kiszámítható dolgok. Itt ez a tetűfészek kocsmája a világ végén, foszladozó műbőr borítású székekkel, de valahogy rendben van: ülünk és unikumozunk Tonival, és várjuk a csajokat, mintha még mindig gimisek lennénk. Körülöttünk megy előre a péntek este a maga megszokott útján, másfél tucat helyi sörözik-fröccsözik, néhány fazon a két őzagancs közé akasztott lapostévén nézi az olasz első osztály aktuális fordulóját, a többi vendég meg a biliárdasztalon zajló küzdelemre fókuszál.

Mi egyelőre meghúzzuk magunkat az egyik sarokban, legalább egy órája vacakolunk egy korsó sörrel meg fejenként két felessel, és próbáljuk felidézni, hány nyomorult kocsmában rúgtunk be együtt az utóbbi három évtizedben. A kezdetek eléggé összemosódnak, bár néhány alkalom a mai napig megvan mindkettőnknek. A pápai resti, amikor egy éjszaka háromszor igazoltatott minket ugyanaz a rendőr, és a végén be akart vinni, mert biztos volt benne, hogy hamisak az igazolványaink, annyira hasonlítottunk egymásra a fényképeken, hogy nem tudta eldönteni, melyikünk kicsoda. Az alter pesti kocsmája, ahol Lenin-képekkel volt kitapétázva a fal, és Toni színművészeti cimborái félrészegen előadták az *Éjjeli menedékhelyet*. A Dorottya presszó a jó öreg Kaposváron, ahol Gota bemutatta nekünk a vőlegényét, mert marha fontos volt neki, hogy egyszerre ismerjük meg.

Toni ül háttal a bejáratnak, ha elnézek a vállára felett, pontosan látom, ki lép be az ajtón. Persze még legalább fél óra, míg ideérnek a pestiek. Zsófi nemrég írt, hogy dugó van a sztrádán,

de nem tudom nem felkapni a fejem minden ajtónyitásra. Egy éve nem láttam már Gotát, sőt az otthoniakon kívül senkit a régi csapatból. Nem mindenki hiányzik, illetve, ha őszinte akarok lenni, nem hiányzik senki az ügyésznő önagságán kívül. Ő is csak akkor, ha eszembe jut az elcseszett életem, kis túlzással naponta ötszázszor. Ha olyan zseni lennék, mint Isti, két korty sör között kiszámolnám, mennyi időt áldozott rám Gota az utóbbi egy évben, amióta a kapcsolatunk kimerül pár Facebook-lájkban és néhány sietős telefonhívásban, amiknek a végén megígéri, hogy a Viszockij-emléktúrán majd beszélünk.

Na igen, az Emléktúra. Nem is tudom, hogy miért neveztük magunkat a KISZ-ben Vlagyimir Viszockijnak, nem pedig „Barátság”-nak vagy „Ságvári Endré”-nek, mint a többi ideológiailag képzett, de beszari társaság. Fogalmunk sem volt, ki ez a ruszki csákó, csak Toni meg Gota tudta, hogy ő az orosz Cseh Tamás. Mutattak tőle számokat, tényleg ugyanúgy recsegték, mint a rongyosra hallgatott *Fehér babák* meg a *Budapest*, de a szöveget senki sem értette, a nyolc év kötelező nyelvtanulás – kuka. Az ofőnek fogalma sem volt, ki ez a Viszockij, gondolta, orosz, abból baj nem lehet. Nem is volt belőle baj, csak néhány színházi fickó hallgatta Kaposváron, Toni is onnan ismerhette. Szóval senki, aki beleköthetett volna, nem tudta, ki ez a csóka.

Nem mintha visszasírnám a boldog nyolcvanas éveket, a KISZ-táborokat meg a sok hülye ünnepséget a városi pártvezetőkkel. Apám néha magával vitt, ha lejött Kaposvárra valamelyik nagykutya, azóta utálom a csokis-lekváros linzert meg a pogácsát. Alkalmanként minimum két tucat izzadságszagú, szederjes nyakú főszer lapogatta végig a hátamat, aztán hogy megy az iskola?, és milyen volt a zánkai úttörőtábor?, kérdezték, de egyáltalán nem érdekelte őket a válasz. Aztán a fater leültetett maga mellé az asztalhoz, én meg kénytelen voltam felzabálni az összes kikészített aprósüteményt, mert az még mindig elviselhetőbb volt, hogy ültem és tömtem a fejemet, mint ha csak szimplán bambultam volna magam elé. Apám

arra gondolhatott, hogy nem lehet elég korán kezdeni a kapcsolatépítést meg az ideológiai nevelést, vagy biztosítani akarta a jövőmet pártvonalon, de nem sokat ért vele, csak annyit, hogy a mai napig felfordul a gyomrom, ha meglátok egy tányér csokis-lekváros linzert, vagy felismerem valamelyik cimboráját a híradóban. Harminc éve KISZ-titkár volt, most ott mereszti a seggét a parlamentben, a becsületes magyar ember meg éhen hal, vagy alig bírja eltartani a családját, ha nincs neki nyolc-tíz megélhetési utódja. Mint például ezeknek itt a kocsmában, fogadok, hogy nem a nyári mezei munkától barnultak le, tolják az egyik sört a másik után, és biztos nem a mi tiszteletünkre gyűltek össze ezen a szép pénteken, hanem itt eszi a fene őket mindennap, amíg kitar a segély.

Mondhatja rám akárki, ahogy Gota mondja is néha, hogy szélsőséges lettem, pedig egyszerűen csak szeretek önállóan gondolkodni. Sosem zavart, ha valamiről azt mondta az aktuális hatalom, hogy nem helyes, szóval, ha az érzékeny fővárosi értelmiség szerint politikailag inkorrekt lennék, leszarom. Egyébként is, ők beszélnek, aztán ha az ember véletlenül piros-fehér csíkos sálát köt a nyakába, ujjal mutogatnak rá. Igen, az ember képtelen túllépni saját magán, itt vannak például a pultnál a cigók, ők is furán néztek, amikor bejöttünk, valszeg előítéletesek a turulos pólómmal.

Közben elkopott a sörünk, feltápászkodunk az asztaltól, odamegyünk a pulthoz, és Toni kikér még egy kört. Nem kellene berúgnom, mielőtt felérünk a szállásra, de már a kezemben a kupica, van még idő bőven, a Doki úgysem ér vissza értünk kilenc előtt. Nem volt boldog, hogy egész este fuvaroznia kell a társaságot, de hát ő szerzett ilyen világvégi házat, ahova csak külön engedéllyel lehet feljutni. Ráadásul nincs is rendes út, csak terepjáróval szabad nekivágni, olyanja meg csak Doki melóhelyének és persze Tibornak van, szóval az első körben felment a társaság nagy része, mi meg itt maradtunk várni a peszketet. Nem lett volna muszáj, simán befértünk volna mi is, Dia

szokás szerint fel is húzta magát, azt mondta, hogy hülyeség Gota miatt itt maradnom. Diának igaza van, és tudom, hogy jól akar, de hiába dumálunk mostanában sokat – és nemcsak a munkák miatt, amikkel a férje időnként megbíz, hanem mint ősrégi barátok is –, bizonyos dolgokat egyszerűen nem ért meg. Például azt, hogy mit is jelentünk mi egymásnak Gotával, és hogy jön a képbe minduntalan Toni is.

Toni két perc alatt összehaverkodik a helyiekkel, épp azt magyarázza, hogy mi a barátainkkal huszonnyolc éve minden évben összejövünk október huszonharmadika környékén, és tők jó a hosszú hétvége, el lehetett jönni messzebbre is. Mért, honnan vagytok?, kérdezi az egyik cigó, Kaposvárról, na, az tényleg az ország másik vége. És miért ide jöttetek?, kérdezi valaki, hát, vigyorg Toni, az egyik haver nagy természetvédő, az talál mindig ilyen elbaszott helyeket, már bocs. Átöleli a srácot, én csak vigyorgok kényszeredetten, ha én mondanám BAZ megyére, hogy elbaszott hely, simán megglincselnének, Tonival meg röhögnek, az utóbbi időben ez van, ami miatt engem utálnak, az Tonitól természetes, és bár egyre jobban szeretem a megszokott dolgokat, ezt például eléggé unom.

Pedig a csajok mindig hisztiznek, ha nincs meleg víz meg an-golvécé, folytatja Toni, csajok is vannak?, élénkül meg az érdeklődés rögtön, de még milyenek, büszkélkedik, mintha valami köze lenne bármelyikhez. Pedig csak szeretné, ha köze lehetne, mondjuk Gotához, de teljesen esélytelen, hiába ő a nagymenő színházcsináló, én meg a teherautó-sofőr, akinek a jogsiját is bevonták. Gota az én szerelmem volt, és az is maradt, még akkor is, ha időlegesen dobott a kedvéért harmadikban, sőt akkor is, ha utána máshoz ment férjhez. Vannak dolgok, amik nem változnak, és vannak emberek, akik összetartoznak, és mi Gotával ilyenek vagyunk.

Kocsmaajtó nyílik, és beesnek távolba szakadt földijeink. Zsófi, Ricse, Isti, a helyiség IQ-átlaga százszal emelkedik, na nem Ricse miatt, az a balfék Pesten sem vitte semmire, bár leg-

alább munkája van. Meglepően egyben van az utóbbi időben, pedig mindent megtett, hogy szétcsapja az arcát, de valahogy nem sikerült neki. Annak ellenére, hogy nem állt meg az italnál, mint én meg Géza, de még a fűnél sem, úgy néz ki, mint valami menő énekes vagy színész. A viharos IQ-emelkedés fő oka Isti, aki Gota szerint az egyik legjobb programozó az országban, de van benne valami félelmetes. Általában nem szól senkihez, nem iszik mást, csak jaffaszörpöt, az ember azt hinné, hogy nincsenek is érzelmei, aztán egyszer csak megvadul, mint amikor harmadikban laposra verte Attist, csak azért, mert a sárga szalvétáját, amibe a mamája éveken át mindennap az uzsonnját csomagolta, egyszer poénból titokban pirosra cserélte. Pedig Attis már akkor se volt gyenge kölyök.

Zsófi sikítva ugrik Toni nyakába, az egész kocsma elkerekedett szemmel nézi őket, és tényleg, egy csapat rózsaszín flamingó jobban illene ide, mint a doktornő. Ránézésre mesebeli tündér, nincs ötven kiló, a haja ugyanolyan fekete, mint másodikban, alter csíkos egyberuha van rajta, senki nem gondolná, hogy ez a nő három gyereket szült, és a baleseti sebészeten rakja össze az embereket naponta.

Gota?, kérdezem félvállról, valamit pakol a kocsiban, mondja Ricse, miközben lejattolunk, Istivel nem próbálkozom, ő sosem volt az a kézfogós típus. Kimegyek, megnézem, kell-e segíteni neki, mondom, és elindulok az ajtó felé, de Toni azonnal veszi a lapot. Nem ér, kiált utánam, még el sem kezdődött a Fogadás, ez így teljesen unfair. Jó fej vagyok, és nem mutatok be neki, pedig ha valaki, akkor ő nem beszélhet fair playről, ha jól emlékszem, ő csapta le anno a kezemről a csajomat, pedig barátok voltunk, vagy mi. Negyedikben együtt jártak, aztán érettségi után Gota visszajött hozzám, és volt egy egész jó évünk Pesten. Ő magolta a sok hülyeséget a jogi egyetemen, én meg mindenféle alkalmi melóból összeszedtem az albérletre valót, és meglehetősen sokat buliztam, például Tonival meg a lökött művész barátaival is. Aztán valahogy vége lett az egész-

nek, Gota állandóan azzal nyaggatott, hogy semmi értelme albit fizetni, inkább lakna a koleszban, én meg menjek vissza Kaposvárra, és végre tegyem le az érettségít. Bizonygatta, hogy nem akar szakítani, de egyszerűen képtelen voltam hinni neki, és amikor egy este lelkesen előadta, hogy következő félévben mehetne valami menő szakkollégiumba, szó nélkül összepakoltam, és leléptem. A rá következő szeptemberben szervezte először Géza az Emléktúrát, már nem is emlékszem pontosan, ki találta ki az egész Fogadást, mindenesetre azóta minden évben jelképesen megküzdünk Gotáért.

És minden évben én nyerek.

Az eső már akkor is szemerklélt, amikor Tonival ideértünk, most viszont zuhog, vissza kellene mennem a dzsekimért, de észreveszem Gota kocsiját a falu úgynevezett főterének másik oldalán, a buszmegálló mögött. És akkor már egyáltalán nem érdekel, hogy fádom, és hogy a csukám már attól pacallá ázik, hogy átfutok az úttesten, tíz másodperc múlva ott topogok a kocsi mellett. Sehol senki. Elég hülyén érzem magam, nézek jobbra-balra, aztán visszaindulok a kocsmá felé.

A buszmegálló beállójából hirtelen elém penderül Gota. Elkapja a karomat, és behúz a bádogtető alá, közben megállás nélkül magyaráz a telefonjába, valami hivatalos ügy lehet, mert elég keményen osztja a szerencsétlent, aki a vonal túlsó végén valszeg csak bólogatni tud. Amikor befejezi, zsebre vágja a telefonját, na helló, Zozó, átölel, egy cuppanós puszi a fülembe, tudja, mennyire utálok a cuppanós puszt, de azt is tudja, hogy megteheti. Helló, rendőrlány, mondom neki, és összeborzolólok a csini, rövidre vágott haját, persze csak óvatosan, mert azt meg ő utálja, ha bárki a hajához nyúl.

Összeölelkezünk, felveszem a megálló padjáról a hátizsákját, és indulnék vissza a kocsmába, de megállít, hogy semmi kedve még bemenni, inkább szívjunk el egy cigit. Emlékeztetem, hogy megint leszoktam, de csak legyint rá, és nekem is meggyújt egy szálát. Tudom, hogy ha elfogadom, egy hónap

szenvedés lesz újra leállni, de nem érdekel különösebben, Gótával mindent ezerszer jobb csinálni, mint bárki mással.

Közben megint csöng a telefonja, most kedvesebb a hangja, szóval csak a lánya lehet, megbeszélnek egy-két apróságot, aztán Gota sóhajtva mered a kijelzőre, nem volt hajlandó a nagyanyjához menni, magyarázza, azt mondta, hogy már nem óvodás.

Tényleg nem az, bólogatok, lazulj már le, ez itt a Viszockij-emléktúra, tudod, amikor mindenki megszökik az életéből. Tudom, bólogat, és a szeme már mosolyog. És Fogadás lesz idén is, ugye?, kérdezi. Neked még van kedved ehhez a hülye Fogadáshoz, kérdezek vissza, nem unod még, most komolyan? Miért unnám, rázza a fejét, kifejezetten jó érzés, hogy az Egyes és Kettes Számú Kamaszkori Nagy Szerelmem, így mondja, csupa nagy kezdőbetűvel, ehhez kifejezetten van érzéke, hogy valamit csupa nagy kezdőbetűvel mondjon ki, és ezzel teljesen nevetségsé tegyen, Még Harminc Év Után Is Öltre Megy Értem.

Nem is tudom, felelem, lehet, hogy abba kéne hagyni, lehet, hogy tényleg csak akadályoz minket a továbblépésben, ugyan már, szakít félbe, ez olyan kemenesidiás szöveg, ez csak játék, Zozó, hülyülünk egész este, aztán kihirdetem, hogy nyertél, és legalább van egy éjszakánk, amikor nyugiban dumálhatunk. Persze, ellenkezek, de a többiek azt hiszik, hogy... Mióta fontos neked, hogy mások mit hisznek, értetlenkedik, aztán hirtelen összeráncolja a homlokát, csak nem azt hiszed, hogy esetleg Toni fog nyerni? Oké, összeugrottunk a múltkor azon a hülye posztodon, de pontosan tudod, hogy a konteóid és a pocakod ellenére is szeretlek.

Ebben lehet, hogy igaza van, már nem a pocakban, az rágalom, de amióta Tonival kitaláltuk a Fogadást, hogy újrajátsszuk közös életünk meghatározó traumáját, mindig én vittem szobára Gotát, azaz engem vitt szobára Gota. Akkor is, amikor ott-hon várt a mostanra exnejem, meg akkor is, amikor alig féléves volt a lánya. Az első két-három évben még szexeltünk is, de aztán ő összejött a sráccal, aki utána a férje lett, és már vala-

hogy nem erről szólt a dolog. Sokkal inkább arról, hogy elvonnulhassunk, beszélgezzünk a világ dolgairól, hogy megpróbáljon segíteni, hogyan hozzam rendbe a nagyjából csódtömeg életem. Egyetlenegy éjszaka szólt csak róla, mikor az egész éjszakát végigbőgte a vállamon, két hónappal előtte halt meg a férje, de a Fogadás akkor is megvolt. A játékhoz hozzátartozik, hogy tápláljuk a többiek fantáziáját. A csajoknak, főleg Diának, meg is van a véleménye róla, pedig az egykori Vlagyimir Visszockij Alapszervezetben elég jól toleráljuk egymás faszágait. De azért pár évig még beszólogattak neki, hogy víg özvegy, meg ilyenek.

Hát, jó, mondom, akkor induljon a játék, elképesztő csinos ma este, főügyész asszony. Csak ügyész, hülyegyerek, feleli, és egyáltalán nem nézek ki jól, kurva nehéz heteim vannak, nézd csak a szemem alatt a karikákat. Kiáll az esőre, a kapucniját azért felhúzza, neki persze nem ázik át a bakancsa, tavaly mesélte, hogy amikor megvette, negyven percig áztatta a kádban, csak hogy kipróbálja, mit tud a csuka azért a hat számjegyű összegért. Emlékszel, kezdi dúdolni, *játszunk azt, hogy félünk megint, játszunk azt, hogy játszunk megint, hogy az időre hályog tapadt, hogy a tangó divat*. Kihúzza magát, feszes tánctartás, és lassú, lassú, gyors, eltáncol a kocsmá felé. Ezt látná a Pest Megyei Főügyészségről valaki: dr. Szabó Ágota egyedül tangózik az esőben. Felkapom a hátizsákját, utánamegyek, és mire belépek az ajtón, már megszabadult a vizes kabátjától, közben szerzett egy sört, és teljes lelkesedéssel ismerkedik a helyi vagány csávókkal.

Na, fogadunk?, kérdezem Tonit, naná, hogy, válaszol vigyorgva, és elkezd szónokolni, hogy lehetőleg az egész kocsmá hallja, idén újra, mint már annyiszor, Fogadást kötünk, hogy kivel tölti e jeles hölgy ma az éjszakát. Gota somolyog, a cigók nevetgélnek, Isti elmélyülten kevergeti a jaffáját egy sárga szívoszállal. Zsófi meg Ricse elnézően vonja meg a vállát, ezt csináljuk már huszonnyolc éve, miért pont 2017 lenne a kivétel.

Jócskán elmúlik kilenc, mire Doki megérkezik az UAZ-zal,

rendel egy kávé, még meg sem kapja, de már siettet minket, szar az út, és a töke tele van, hogy ő fuvarozzon mindenkit. Akkor miért megyünk az Annapurna négyezres alaptáborába, kötekszik Gota, hagyd már, csitítja Zsófi, emilen te is azt mondtad, hogy jónak tűnik. Jónak is tűnt, feleli egy fokkal szelídebben, de a képeken süttött a nap, és nem kellett a Doki nyavalygását hallgatni. Doki besértődik, ledönti a kávé, aztán visszaül a szakadék terepjárójába, Zsófi bemászik mellé, és elkezd vigasztalni, komolyan, ez a nő egyszerűen képtelen abahagyni a gyógyítást.

Isti indulás előtt kér a pultos csajtól még öt darab sárga szívószál, kérem, hölgyem, mondja fahangon, számoljon a szörp mellé öt darab sárga szívószál is. A kiscsaj vihogva kimarkol egy adag szívószál a pulton álló pohárból, köszönöm, csak öt darab sárgát kérek, ismétli Isti. Mi is összeszedjük magunkat Tonival, míg Gota üzletel valamit a kocsmá tulajával, elmegyünk klotyóra, aztán bedobáljuk a cuccunkat a terepjáróba. Doki még mindig mondja a magáét Zsófinak, hogy mennyire utál sötétben meg esőben vezetni, a hülye Ricse meg rájön, hogy neki is leért a sör, lepisálja a kocsmá falát, mielőtt beszállna előre, Zsófi mellé. Elmossa az eső, de akkor is, felfoghatatlan, hogy tud ilyen igénytelen lenni.

Doki kocsija valamikor katonai autó lehetett, nemrég kapta az új melóhelyén, valami erdészetben. Elég váratlanul hagyta ott a Munkácsyt, ahol a főszuli óta tanított. Géza hivatalos verziója szerint pánikrohamai voltak. Dokiról ezer éve tudjuk, hogy homokos, én ennek ellenére régebben bírtam őt, de most, mióta Gézától megtudtam még néhány dolgot róla, már egy szerencsétlen betegnek tartom, akinek legalább van annyi önkritikája, hogy eltűnik az emberek közül. Pedig fogalmam sincs, mennyi igazság van abban, amit az igazgató úr összehordott.

Az első három ülés elég kényelmes, de hátul csak két lehajtható pad van a raktér oldalán. Isti letelepszik az egyikre, Toni meg én vele szemben a másikra. Gota bemászik Isti mellé, köz-

ben magyaráz, remélem, tényleg figyelni fognak a kocsimra, egy ötöst nyomtam a fickó kezébe, nehogy eltűnjön róla valamelyik visszapillantó. Mi van, nem bízol a faluban élő testvéreinkben?, kérdezem, de meg is bánom rögtön, Gota nagyon utálja ezeket, most is hiába magyarázom, hogy viccnek szántam. Kurvára nem vicces, mondja, nekem kurvára mindegy, hogy egy mélyszegénységben élő cigány vagy egy mélyszegénységben élő magyar, esetleg tót, spanyol, zsidó vagy hutu szedi le a fűthető visszapillantómat. Nem bízom bennük, és megér öt-ezer forintot, hogy beállhassak a kocsmá udvarára. És igen, ez nem old meg semmit, sem a mélyszegénységet, sem a nemzeti-ségi kérdést, sem a lelkiismeretem háborgását, hogy miért nem bízok jobban az emberekben. Csak arra elég, hogy hétfőn ne kelljen új visszapillantót vennem.

Most miért, én is beálltam az enyémmel, szól bele Toni be-hízelgő hangon, de még ennek is örülök, legalább leszáll Gota a nemzetiségi kérdésekről, évek óta ilyeneken vitatkozunk, és bár ezerszer kijelentettük, hogy a mi barátságunk és összetartozásunk sokkal mélyebb, mint hogy holmi ideológia közénk állhasson, azért próbára tesszük a kapcsolatunkat ezekkel az összemarásokkal rendesen.

Tiéd volt ott az az új Opel?, néz csodálkozva Gota Tonira, miközben tüntetően a vállát fordítja felém. Nocsak-nocsak, a liberális értelmiség kirekeszt. Ja, Tibortól lízingelem. Tudod, elhatároztam, hogy új életet kezdek. És mi van az előzővel?, nevet Gota, de Tonin látszik, hogy komolyan beszél. Megörökölttem Anya házát, mondja, és összeköltöztünk a barátnőmmel, az örökségből meg befizettem arra a kis csodára, Tibor elég olcsón megszámitotta, és kell a kocsi most, hogy jön a baba. Ezt nem mondd, fordul hátra Zsófi, halljátok, Toninak gyereke lesz. Elkezdődik a nagy általános örömködés, még Isti is gratulál. Ricse valahonnan előhúzza egy üveg Unicumot.

Közben beérünk az erdőbe, az UAZ ötven métert nem megy egyenesen, durva szerpentin a hegygerinc felé. Toni a készülő-

dő esküvőt részletezi, közben fogy a pia rendesen, nekem is odakínálja Ricse, de nem kérek, elég volt a három kör a faluban, meg kedvem sincs itt éltetni Toni menetrend szerinti örök szerelmét. Pedig látásból még ismerem is a csajt, ő is a színháznál dolgozik, és tényleg hót szerelmesek, csak a csaj még nem tudja, hogy Toninak Gota óta nem tartott tovább másfél évnél egyetlen kapcsolata sem. Ahogy nekem sem igazán, pedig már kétszer nősültem. Nem tudom, miért nem tudunk rajta túljutni végre. Dia szerint én azért nem, mert számomra minden szempontból Gota volt az első, és a csalódást, amit okozott, azóta sem tudom kiheverni. Nem tudom, hogy igaza van-e Diának, de tény, hogy kurva nagy pofon volt, mikor Toni elszedte tőlem a pesti osztálykiránduláson a szerelmemet. Gota először velem akart kiszökni a szállásról, mert olvasott valami hülye verset, hogy milyen kemény éjjel átsétálni az Alagúton. Meg akarta csinálni, de nekem már nem volt több dobásom: az öfő kirándulás előtt direkt elbeszélgetett velem, még egy kilengés, Zoltán fiam, és repülsz az iskolából. Szóval Toni lógott ki vele, vissza meg már kézen fogva jöttek.

Nem sokra mentem a szabálykövető magatartással, utána így is kirúgtak, simán elment utolsó dobásnak, hogy félig összetörtem a diákszállót.

Letérünk a szerpentinről, na, most jön a neheze, sóhajt Doki, ezek erdészeti utak, leginkább traktorok meg IFA-k járnak rajtuk, és az esőtől csúszik, mint a franc. Ez a franc annyira dokis, ez a legdurvább szó, amit használ, szerintem sosem halottam tőle még egy normális bazmeget. Most is csak ezt ismételteti, pedig az UAZ időnként, mint egy szánkó, oldalvást megindul lefele, de Doki valahogy mindig korrigál, mielőtt nekimmennénk valami sziklának vagy fának. Toni gyomra nem bírja a három gét meg az unikumot, ha nem állunk meg, sóhajt, telehányom a kocsit, persze hogy megállunk, kiszáll, és eltűnik egy fa mögött. Zsófi pár perc múlva utánamegy, nemsokára jönnek is vissza, Toni arca olyan fehér, hogy világít a sötétben.

Persze kiszállok én is, segíték berakni a hülyét hátra, mégiscsak a barátom. Miután kitettek a suliból, megpróbált kimenteni az anyámnál, meg egyébként is, segített mindenben, gondolom, főleg a lelkiismeret-furdalás miatt, de akkor is. Nélküle meg Vica nélkül sosem jutok el az érettségiig a dolgozók gimnáziumában, ugyanis Vicával jártam utána egy évig, pontosan addig, amíg Gota nem szakított Tonival. Bár nem sokat ért, hogy eljutottam odáig, úgy megbuktam, mint a szél, pedig apám régi harcostársa volt az elnök. Emlékek ide, barátság oda, nem jött be neki az árnyalt történelemszemléletem.

Zsófi visszaül Ricse mellé, de aggódva nézeget hátra Tonira, most mit gyógyítasz?, kérdezi Ricse, szabadnapod van, egy orvosnak sosincs szabadnapja, felel Zsófi, olvastad a *Pestist*? Robin Cooktól?, kérdez vissza Ricse, nem, legyint Zsófi, mindegy.

Közben Ricse témát vált, fel akarja hívni Gézát valami faszággal, nem érted, hogy nincs ott térerő, magyarázza Doki, a ház egy patak völgy mélyén van, a rádiót sem lehet fogni. Előkaparom a telefonomat, a térerő tényleg nulla, pedig állítólag most még valami fennsíkon járunk. Itt legfeljebb olyan telefonnal hívhatsz fel bárkit, ami egyből képes a műholddal kapcsolatot teremteni, okoskodik Isti.

Már majdnem tizenegy óra, mire leérünk a házhoz, az utolsó ötszáz méteren mindenkinek halálfélelme van, az UAZ szánkázik lefelé vagy háromszáz métert, a francba, itt sem jövünk vissza, míg fel nem szárad, morog Doki, aztán valahogy csak leérünk, bár tíz centin múlik, hogy nem lapítja ki az UAZ a Tibor vadonatúj Antaráját.

Na, mi van, megálltatok piknikezni?, kiabál ki Géza a teraszról, mi meg kikászálódunk a kocsiból, és mire beérünk a házba, totál vizes vagyok megint. Toporgunk a bejárat előtt, és ámuldozunk, milyen kecót kerített idén Doki. Csak a fedett terasz vagy huszonöt négyzetméter, pácolt fabútorral meg kipárnázott kanapéval, az egyik fal üveg, látom, hogy bent sem semmi

a színvonal. Állítólag idén nyáron újíttotta fel a vadásztársaság, energetikailag önellátó, még saját forrása is van.

Megisszuk kint az itteni első felest, aztán bemegyünk. A házban, mintha a nagy terasz tükörképe lenne, egy ugyanakkora nappali vagy társalgó, középen hosszú asztallal, a fal mellett kanapé, a kanapén Attis és Netti, aki pár napja jött haza Hollandiából. Ezek szerint a mi Fogadásunk mellett a másik állandó programpont is meglesz, Netti megpróbálja befűzni Attist, ezer éve ezzel próbálkozik, de sosem jön össze neki. Nem nagyon értem, Netti egész jó csaj, bár mióta kint dolgozik valami banknál Amszterdamban, nem sokat tudunk róla.

Na lehet jönni kajálni, kiabálnak a csajok, Ila és Vica két hatalmas fazékkal közelít, jellemző, hogy kik főztek megint. Körbeüljük az asztalt, Gota valahol a másik oldalon Isti és Zsófi között. Eddig tizenketten vagyunk, és még két szék üres, az egyik spec mellettem. Tibor, ne fűzd a nőt, kiabál a szobák felé Géza, hogy fog ez mutatni a kampányodban, srácok, jegyezzétek már meg, hogy ebben a társaságban hivatalosan csak mi dugunk az Ilával. Ila zavarba jön, és Vica is fülig pirul, nem is csoda, szerintem ő velem szexelt utoljára még nyolcvankilencben.

Végre megérkezik Tibor és Dia is, hirtelen beugrik, hogy Dia férje, Zoli nem kifejezetten örülne, ha megtudná, hogy Dia Tiborral dumcsizik kettesben. Mondjuk, miért tudná meg, főleg kitől, én biztosan nem mondok neki semmi rosszat Diáról. Végül is ő a legjobb barátom mostanában, még akkor is, ha ma egész este az első szerelmem körül ugrálok majd. Magától értetődően letelepszik mellém, na, lesz fogadás?, tér rögtön a tárgyra. Már van, mondom, a hagyomány szent. Elhúzza a száját a szokásos kedves, bölcselkedő mosolyával, néha megfordul a fejemben, hogy több is lehet ebben a mosolyban barátság nál, de nem akarom áltatni magam. Mindenesetre tudom, hogy nem örül a fogadásoknak, szerinte minden évben porig alázzuk magunkat Tonival. Szerinte, ha egyszer nemet mondanék Gotának, képes lehetnék mindenre, elköltözhetnék

anyámtól, rendbe tehetném a dolgaimat a fiammal, találhatnék valami normális melót, nem csak olyan alkalmi szarokat, mint amikor a férjének csinállok ezt-azt feketén. Lehet, hogy igaza van, lehet, hogy csak ez kellene, hogy egyszer ne jöjjenek el a Viszockij-emléktúrára, ami persze nem túra, hanem három nap időutazás, de Dia épp a lényegét nem érti. Engem ez a társaság éltet. Még akkor is, ha nagyon másképp alakult az életem, és ha egyes tagjaiért nem rajongok mostanában, ők azok, akik a világ másfajta részeihez kötnek. Tök mindegy, hogy évente egyszer látok valakit, mint Gotát vagy Istit, de amíg a kocsikról beszélgethetek városunk első számú vállalkozójával, dicsérhetem Zsófi gyerekeit, egy asztalnál ülhetek a Munkácsy jelenlegi igazgatójával és kedves feleségével, kikaphatok sakkban a Kürt Zrt. géniuszától, és huszonsok éve ugyanazt játssza velem a Pest Megyei Főügyészség kérlelhetetlen munkatársa, addig nincs különösebb baj. Addig még ugyanaz a szabadon gondolkodó, lázadó srác vagyok, akit a szerelme miatt kirúgtak az iskolából, nem pedig egy saját kudarcaitól megkeseredett lúzer.

Géza intésére Ila elindítja a zenét a telefonján, a *Rendőrségi jelentéssel* kezdünk, mint általában, és amikor vége van a dalnak, Dia az órájára néz. Elmúlt éjfél, mondja, aztán fogja a tányéromat, gyere, szedek neked babgulyást.